

Oproep voor de terugtrekking van de Belgische troepen uit Afghanistan (23.5.10)

Op 19 maart 2010 besliste de Belgische regering, die nu ontslagnemend is, om de missie van de Belgische militairen in Afghanistan te verlengen tot eind 2011. Pas op 29 maart was de beslissing het voorwerp van een debat in de gezamenlijke Commissies van Buitenlandse Zaken en Defensie. We vragen ons af hoe het mogelijk is dat een eenvoudig kernkabinet een dergelijke zware en belangrijke beslissing kan nemen, zonder dat daar een parlementair en publiek debat is aan voorafgegaan? Wij, organisaties van het maatschappelijk middenveld, wensen de stilte te doorbreken en willen uiting geven aan onze ongerustheid over het Belgisch militair engagement in Afghanistan, die ook leeft bij een groot deel van de publieke opinie.

In andere landen bestaat er een hevig debat. In februari struikelde de Nederlandse regering over Afghanistan omdat er geen akkoord was voor een verlenging van de militaire missie, waardoor de troepen vanaf augustus 2010 zullen worden teruggetrokken. In Duitsland, waar 70% van de publieke opinie zich tegen Duitse deelname aan de oorlog in Afghanistan keert, laait de discussie hoog op, zowel in de politieke wereld als in de media. Canada heeft de terugtrekking van zijn troepen aangekondigd voor 2011. En zelfs de Amerikaanse president voorziet het begin van de terugtrekking van de troepen vanaf juli 2011. Dat de Belgische regering tegen deze trend ingaat is dan ook vooral een politieke demarche om beter in de gunst te vallen van het Witte Huis en dat ondanks het feit dat onze troepen zich de jongste tijd al verschillende keren in hachelijke gevechtssituaties bevonden.

De minister van Buitenlandse Zaken, Steven Vanackere, heeft in de Commissie meegedeeld dat een exit-strategie niet kan gekoppeld worden aan een tijdschema, maar alleen aan resultaten. Tegelijkertijd verwoordde premier Yves Leterme de doelstellingen in Afghanistan: veiligheid, stabiliteit, goed bestuur, orde en de organisatie van een rechtsstaat. Deze verklaringen van maart 2010 houden absoluut geen rekening met de catastrofale gevolgen van 9 jaar oorlog. Paradoxaal genoeg heeft de oorlog de gewapende opstandelingen met inbegrip van de Taliban, alleen maar sterker gemaakt. Zo sterk dat de Verenigde Staten al een pleidooi hielden voor onderhandelingen met de meest gematigde Taliban. De menselijke tol is hoog. De oorlog maakte sinds 2001 bijna 10.000 burgerslachtoffers. De aanwezigheid van 150.000 buitenlandse troepen zorgde voor een escalatie en uitbreiding van het conflict, niet alleen in het land zelf, maar ook in buurland Pakistan. De grootschalige militaire bezetting heeft er toe bijgedragen dat een corrupt en autoritair regime aan de macht blijft. President Karzai is herkozen dankzij frauduleuze verkiezingen en de steun van beruchte krijgsheren als Abdul Rashid Dostum, Gulbuddin Hekmatyar, Mohammed Fahim en Karim Khalili. Het gaat hier duidelijk niet om een goed alternatief voor de Taliban!

Is het met een dergelijk bilan niet onverantwoord dat onze regering beslist om de 626 soldaten met 6 F-16 gevechtsvliegtuigen minstens tot eind 2011 te handhaven en dat voor een budget van 110 miljoen euro op de begroting van 2010?

Het Mensenrechtenbureau van de Verenigde Naties beschreef in maart 2010 de catastrofale situatie op vlak van armoede en leverde grote kritiek op de donorlanden omdat ze via de ontwikkelingshulp in de eerste plaats militaire en politieke doelstellingen willen dienen. Een groot deel van de fondsen gaat naar de Provincial Reconstruction Teams (PRT's). Dat zijn militaire missies om de heropbouw te beveiligen, maar die centraal staan in de Hearts and Minds strategie van de NAVO door militaire objectieven te dienen via humanitaire hulp. Slechts zelden worden de keuzes van de Afghanen overwogen of gerespecteerd. Hulporganisaties weigeren vaak om beschermd te worden door buitenlandse troepen, omdat deze door de Afghaanse bevolking als bezettingsmacht worden gezien. Het zorgt er voor dat het concept van de civiel-militaire samenwerking tot mislukken is gedoemd.

Het is dringend tijd dat we de juiste lessen trekken zodat we het over een andere boeg gooien. De Belgische regering moet een beleid voeren dat mikt op een politiek-diplomatieke oplossing van het conflict. Wij zijn van mening dat de oorlog moet beëindigd worden en de Belgische troepen zich moeten terugtrekken uit Afghanistan. De Afghaanse bevolking moet zelf haar toekomst in handen kunnen nemen om te werken aan een democratische staat die een ontwikkelingsbeleid voert dat alle onderdanen ten goede komt. België en de andere donorlanden moeten hun inspanningen richten op de ontwikkeling van het land en de Afghaanse civiele maatschappij steunen op basis van de reële basisbehoeften.

Het is daarom dat we in het licht van de federale verkiezingen van 13 juni, alle opkomende politieke partijen vragen om zich duidelijk uit te spreken voor een terugtrekking van de Belgische troepen uit Afghanistan.

Eerste ondertekenaars:

(regelmatige update ondertekenaars op www.vrede.be)

Aktie Vredesbelasting (VRAK), Artsen voor Vrede, BRussells Tribunal, CNCD -11.11.11, CODIP, Coordination Nationale d'Action pour la Paix et la Démocratie en de 48 lidorganisaties, CSOTAN, FOS - Socialistische Solidariteit, Groen! (*), Intal, K-the Kollwitz Vredesloop, KifKif, KP, Leef!, LEF, Mediadoc/De Groene Belg, Vaka / Hand in Hand, Uilekot, Vlaams Palestina Komitee, Vonk, Vrede vzw, Vredesactie, Vredeshuis Aalst, Vrouwen Overleg Komitee (VOK)....

.